HOE STOP JE EEN VERZAMELWOEDE?

STENEN MET EEN KEI

Ter herinnering aan mooie plekken waar ik geweest ben tijdens vakanties, neem ik soms een beetje aarde, zand of een steentje mee. Een stukje gestolde lava van een vulkaan uit Japan, een doosje met oranjerode aarde uit Kenia, een flintertje menhir uit Bretagne. Zulke souvenirs zet ik op de vensterbank neer in huis totdat ze vervangen worden door nieuwere exemplaren, want ik hou ook van opruimen. Gesteente dat al twintig jaar bij mij op een boekenplank staat, herinnert me aan bijzondere vorige levens die ik ooit had... **TEKST:** MARIANNE NOTSCHAELE-DEN BOER

▲ Marianne Notschaele-den Boer

Een halve meter aan bergkristal doet me terugdenken aan Griekse orakel- en tempellevens, een brok ongepolijst lapis lazuli aan Atlantis, een stukje meteoriet aan buitenaardse ervaringen. Alleen al kijken naar het stuk lichtgeel gesteente dat een vriend voor me meebracht, nadat hij het opraapte aan de voet van de piramide van Cheops, maakt me blij. Mijn stenenverzameling is klein en neemt weinig ruimte in beslag.

VEEL STENEN, WEINIG RUIMTE

Dat een stenenverzameling ook enorm uit de hand kan lopen, bewees cliënte Emmy. Zij verzamelde keien, kiezelstenen en stukjes rots. Niet een beetje, maar een heleboel. In Nederland raapte ze keitjes van de grond tijdens wandelingen, in binnen- en buitenland kocht ze speciale mineralen op beurzen. Uit ieder door haar bezocht vakantieland nam ze steentjes mee terug naar huis. Niet eentje, maar veel, veel te veel. Doosjes, lades, vensterbanken, planken en kastjes lagen op den duur propvol stenen. Het ging niet meer om kleine souvenirs, maar om dwangmatig verzamelen. Emmy's huis kwam steeds voller te staan, met prachtig mineraalgesteente, lelijke kiezels, puntige rotsstukjes, van alles door elkaar. Binnenshuis werd haar bewegingsruimte en leefplek steeds kleiner. Buitenshuis nam ze deel aan workshops steenbewerken, want, zei ze: "Ik moet stenen om me heen hebben om het gevoel te hebben dat ik leef." Tegelijkertijd verlangde ze naar ruimte: "Ik wil dat het stopt, die verzamelwoede, maar hoe doe ik dat?"

TERUG NAAR AFGHANISTAN

Tijdens een therapieconsult zochten we uit hoe het kwam dat Emmy van mening was 'dat ze zoveel stenen om zich heen nodig had'. Waar

HARDE HERINNERING

kwam die overtuiging vandaan? We stuitten op een traumatische gebeurtenis in een vorig leven van Emmy, een paar honderd jaar geleden. Als jonge vrouw leefde ze in een kaal, bergachtig gebied. Ze woonde in een rotsuitsparing, afgedekt met doeken. Dat gebied zouden we nu misschien Afghanistan noemen. In dat leven werd de jonge vrouw onterecht beschuldigd van overspel. De straf die ze hiervoor moest ondergaan, was steniging door mannelijke familieleden. In de buitenlucht moest ze op haar knieën gaan zitten. Armen en benen werden met stroken stof vastgebonden, ze kon geen kant meer op. Door joelende mannen werd ze opgetild en in een gegraven kuil gezet. Haar hoofd en nek staken boven de grond uit. De mannen vormden een kring om haar heen, op een meter of drie van haar vandaan. Eerst slingerden ze verwensingen haar richting uit, daarna begon het gooien met kleine rotssteentjes. De kleine stukjes rots werden grotere stukken gesteente. Zolang ze kon, weigerde de jonge vrouw haar ogen neer te slaan, ze had immers niets gedaan. Ergens hoopte ze dat de woedende mannen tot inkeer zouden komen, dat ze zouden ontdekken dat ze toch echt onschuldig was. Maar het gejoel en geroep werd steeds luider. Verder weg, op de achtergrond, hoorde ze vrouwen hoog en snel gillen. Stukken rots klapten zo vaak en hard tegen haar hoofd aan, dat ze het bewustzijn verloor. Vlak voordat ze stierf aan haar verwondingen, dacht ze: 'Laat die stenen maar op me afkomen. Ik hou vol. Ik heb niets gedaan'.

KEIGOED

En dat was precies wat Emmy een paar levens later nog steeds herhaalde. Op onbewust niveau creëerde ze een vol huis waarin ze zich amper kon bewegen en waarin stenen (nu in de vorm van een verzameling) op haar afkwamen. Zolang stenen immers op haar afkwamen, leefde ze nog. Dacht ze. In dat vorige leven was dat juist, nu niet meer. Overigens was Emmy's verzamel 'woede' begonnen nadat een vriend de relatie met haar verbrak, haar beschuldigend van seks met een andere man. Niets van waar, maar hierdoor werd de steniging uit het verleden wel opnieuw geactiveerd. Pas nadat Emmy de traumatische steniging emotioneel alsnog verwerkte, ontstond er ruimte in haar huidige hoofd, hart en huis. Ze kreeg de controle terug over haar eigen leven en was weer in staat zelf de grootte van haar stenenverzameling te bepalen. Een half jaar later was de extreme hoeveelheid mineraalgesteente, keien, kiezels en stukjes rots in haar huis gereduceerd tot enkele mooie exemplaren die precies in één vitrinekastje pasten. 'Keigoed!', concludeerde Emmy.

© RHA Publishing, reïncarnatietherapeut Marianne Notschaele, www.vorigelevens.nl

'Ik moet stenen om me heen hebben om het gevoel te hebben dat ik leef'